

OSNOVNI SUD U BANJALUCI
BROJ: 71 0 P 191429 14 P
DANA, 05.05.2017. godine

Osnovni sud u Banjaluci, sudija [REDAKTIRANO] u pravnoj stvari tužiteljice [REDAKTIRANO] iz Banjaluke, zastupana po punomoćniku Daliboru Mrši, advokatu iz Banjaluke, protiv tužene "Addiko Bank" a.d. Banjaluka, sa sjedištem u Banjaluci, Aleja Svetog Save 13, radi sticanja bez osnova, v.sp. 19.678,43 KM, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave dana, 06.04.2017.godine, u prisustvu punomoćnika tužiteljice i punomoćnika tužene, dana 05.05.2017. godine, donio je

PRESUDU

"Obavezuje se tužena Addiko bank a.d. Banja Luka, kao pravni sljednik Hypo Alpe Adria bank a.d. Banja Luka, da tužiteljici [REDAKTIRANO] omogući otplatu preostalog dijela kredita prema Ugovoru o nenamjenskom kreditu uz valutnu klauzulu CHF, broj: 1633-7-84053 od 24.05.2007. godine u valuti KM po istom kursu koji je primjenjivan pri isplati kredita, bez mogućnosti tužene da proizvoljno i jednostrano mijenja ugovorenu kamatnu stopu već da istu uskladi sa stvarnim kretanjem Libora, kao i da na ime neosnovanog obogaćenja tužiteljici isplati sljedeće iznose:

1. iznos od 3.781,48 KM na ime glavnog duga - razlike između uplata tužiteljice i anuiteta kredita neusklađenih s tržišnom vrijednošću Libora utvrđenom u periodu od 01.08.2007. do 28.02.2017. godine, te iznos od 3.781,48 KM kao iznos obračunate i dospjele zatezne kamate za više obračunat i naplaćen kredit po osnovu neusklađene vrijednosti Libora s tržišnom vrijednošću od 01.08.2007. do 28.02.2017. godine,

2. iznos od 10.838,17 KM na ime ukupno obračunatog i naplaćenog kredita po osnovu kursne razlike, u periodu od 01.08.2007. do 28.02.2017. godine, te iznos od 5.058,78 KM kao iznos obračunate i dospjele zatezne kamate za više obračunat i naplaćen kredit po osnovu kursne razlike od 01.08.2007. do 28.02.2017. godine, kao i zakonsku zateznu kamatu na iznos glavnog duga od 10.838,17 KM za period od 01.03.2017. godine pa do isplate.

Obavezuje se tužena da tužiteljici nadoknadi troškove postupka u iznosu od 2.274,40 KM, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom primudnog izvršenja.

Obrazloženje

Tužiteljica je ovom sudu dana 13.05.2014. godine podnijela tužbu, protiv tužene Hypo Alpe Adria Bank a.d. Banjaluka, radi utvrđenja ništavosti i sticanja bez osnova. Tužiteljica je sa tuženom zaključila ugovor o nenamjenskom kreditu uz valutnu klauzulu u CHF broj 1633-7-84053 od 24.05.2007.godine. Vrijednost kredita je iznosila 33.750,00

CHF što na dan odobrenja kredita 17.05.2007.godine po srednjem kursu Centralne banke BiH iznosi 38.896,82 KM. Predmetnim ugovorom u članu 2. tačka 4., ugovorena je promjenjivu kamatna stopa (na način da se ista vezuje za godišnji LIBOR + 4,50 % kamatna marža, a Libor je fiksiran na dan 31.12. za cijeli dvanaestomjesečni period zaokružen na sledeću veću četvrtinu), koja je u trenutku zaključenja predmetnog ugovora iznosila od 7,00 % godišnje. Tužiteljici su sporne odredbe člana 11. predmetnog ugovora iz razloga što ista nije uopšte bila upoznata za odluke o visinama naknade koje tužena primjenjuje u svom poslovanju. Korisnik kredita- tužiteljica je ovakvim djelovanjem banke materijalno oštećena na način da je rata kredita naglo porasla, te da je ukupna glavnica klijenta prema banci enormno porasla, što je korisnika kredita, tj. tužiteljicu dovelo u tešku materijalnu situaciju, a tuženom omogućilo sticanje bez osnova.

Kako tužena odbija izmirenje svoje obaveze mirnim putem, tužiteljica je podnijela ovu tužbu i predlaže da sud donese na osnovu člana 210. stav 1. i člana 262. st. 1. ZOO-a, pa i zbog propuštanja tuženog (čl. 182. ZPP-a) ili na osnovu sprovedene rasprave donese presudu kojom se utvrđuje da su ništavne odredbe člana 12. Ugovora o nenamjenskom kreditu uz valutnu klauzulu u CHF, broj 1663-7-84053 od 24.05.2007.godine, te se tužena obavezuje da tužiteljici omogući otplatu preostalog dijela kredita, konverzijom kredita u KM po istom kursu koji je primjenjivan pri isplati kredita bez mogućnosti tužene da svojevolumno i jednostrano mijenja ugovorenu kamatnu stopu, slijedom čega se tužena obavezuje da tužiteljici isplati iznos od 5.500,00KM, na ime neosnovanog obogaćenja, sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja pa do isplate, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja, kao i da obaveže tuženu da tužiteljici nadoknadi troškove postupka u iznosu koji sud odredi, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom primudnog izvršenja.

Tužiteljica smatra da je tužena prekršila zakonske odredbe ugovarajući valutnu klauzulu u CHF i promjenjive kamatne stope, tj. da je predmetni kredit odobren u valuti CHF, a na raspolaganje dat tužiocu u valuti KM, utvrđena rata obračunava se u CHF a plaćanje anuiteta ugovoreno u domaćoj valuti KM po srednjem kursu tužene na dan uplate rate.

Tužena je u pismenom odgovoru na tužbu od 22.09.2014 godine i tokom postupka osporila u cjelosti tužbeni zahtjev i predložila da se isti odbije, kao neosnovan.

Punomoćnik tužioca je na pripremnom ročištu u cjelosti ostao kod tužbe i uredio tužbeni zahtjev, pravilno označio tuženu, te predložio vještačenje po vještaku ekonomske struke.

Tužena je ostala kod svih navoda iz odgovora na tužbu, osporila precizirani tužbeni zahtjev u cjelini, kao neosnovan iz razloga navedenih u odgovoru na tužbu.

Punomoćnik tužioca je na glavnoj raspravi ostao kod tužbe i uredio tužbeni zahtjev, kao tužiteljicu označio [REDAKTIRANO] predložio da sud uredi tužbeni zahtjev usvoji u cjelosti i obaveže tuženu da tužiteljici nadoknadi troškove postupka.

Tužena je ostala kod navoda iz odgovora na tužbu i navoda datih tokom postupka, predložila da sud tužbu i precizirani tužbeni zahtjev odbije u cjelosti, kao neosnovan.

Na ročištu za glavnu raspravu tokom dokaznog postupka izvedeno je vještačenje po vještaku ekonomske struke [REDAKTIRANO] koja je na glavnoj raspravi usmeno obrazložila svoj nalaz i mišljenje od 22.03.2017. godine, zatim su od strane tužioca izvedeni sljedeći dokazi čitanjem: Ugovora o nenamjenskom kreditu uz valutnu klauzulu u CHF-u, broj 1633-7-

84053 od 24.05.2017.godine.pregled uplata od 01.01.2006.godine do 09.04.2014.godine, dopis Centralne banke BiH broj 122-25-1-413-2/15 NG od 30.01.2015.godine,kao i čitanjem nalaza i mišljenja vještaka ekonomsko-finansijske struke [REDACTED] a za tuženu: ugovora o nenamjenskom kreditu uz valutnu klauzulu CHF broj 1633-7-84053 od 24.05.2007.godine.

Uvidom u ugovor o nenamjenskom kreditu broj:1633-7-84053 od 24.05.2007.g.,sud je utvrdio da su tužiteljica,kao korisnik kredita i tužena sklopili Ugovor o nenamjenskom kreditu dana 24.05.2007.godine na iznos od 33.750,00 CHF, odnosno 38.896,82 KM. Rok vraćanja kredita je 15 godina, odnosno 180 anuiteta.

Uvidom u pregled uplata od 01.01.2006.g. do 09.04.2014.godine, sud je utvrdio da je tužiteljica u navedenom vremenskom periodu vršila uplate različitih iznosa anuiteta na ime otplate predmetnog kredita u korist tuženog.

Uvidom u dopis Centralne banke BiH broj 122-25-1-413-2/15 NG od 30.01.2015.g.,sud je utvrdio da se Centralna banka BiH obratila udruženju korisnika kredita „Švicarac“ iz Bugojna, odgovorom na upit da li je Hypo banka d.d. Mostar i Hypo banka a.d. Banjaluka izvršila konverziju CHF valute za KM, posebno za period 2006. do 2008.g.Uvidom u dokumentaciju Centralne banke utvrđeno da u periodu od 2006.g. do 2008.g. Centralna banka nije vršila konverziju CHF valute u KM, po zahtjevu Hypo banke d.d. Mostar odnosno Hypo banke a.d. Banjaluka. U navedenom dopisu se ističe da je svaka banka u BiH dužna kod Centralne banke održavati obaveznu rezervu u domaćoj valuti (KM) i da radi održavanja obavezne rezerve i obavljanja platnog prometa u Centralnoj banci račun u domaćoj valuti (KM).

Na glavnoj raspravi saslušan je vještak [REDACTED] koja je u cjelosti ostala kod svog nalaza i mišljenja od 22.03.2017.godine.

Punomoćnik tužioca nije imao primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka, dok je punomoćnik tužene prigovorio nalazu i mišljenju ukoliko je u suprotnosti sa navodima datim u odgovoru na tužbu i navodima datim tokom postupka.

Cijeneći sve izvedene dokaze, kako pojedinačno, tako i u vezi sa drugim izvedenim dokazima u smislu čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Sl. Glasnik RS“ br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP), sud je utvrdio slijedeće činjenično stanje:

Nije sporno između stranaka da su dana 24.05.2007.godine tužiteljica,kao korisnik kredita i tužena, zaključili ugovor o nenamjenskom kreditu uz valutnu klauzulu „CHF“ br: 1633-7-84053, koji su potpisali. a na osnovu kojeg ugovora je tužena kao banka isplatila tužiteljici kao korisniku kredita, kredit u iznosu od 33.750,00 CHF (švajcarskih franaka) što je na dan odobrenja 24.05.2007. godine po srednjem kursu Centralne banke BiH iznosilo 38.896,82 KM, kojim se tužiteljica obavezala vratiti u roku od 15 godina, u 180 jednakah mjesečnih rata od po 299,31 CHF koja se naplaćuje u KM, obračunatoj po srednjem kursu tužene na dan uplate rate, u kojoj je bila uključena ugovorena promjenljiva kamatna stopa vezana za godišnji "Libor" fiksiran na dan 31.12. za cijeli dvanaestomjesečni period zaokružen na sljedeću veću četvrtinu koja je u trenutku zaključenja ugovora iznosi 7,00 %, kamata se obračunava i naplaćuje na bazi 360 dana, a na mjesečnom nivou na bazi 30 dana.

Dalje, nije sporno između stranaka da je tužiteljica rate-anuitete tuženoj redovno isplaćivala prema otplatnom planu koji je sastavni dio ovog ugovora o kreditu i to u KM po srednjem kursu tužene na dan uplate rate od po 299,31 CHF mjesečno.

Ono što je sporno među parničnim strankama je da li tužiteljici pripada pravo na naknadu štete po osnovu neosnovanog bogaćenja koje je tužena stekla na ime razlike između uplata tužiteljice i anuiteta kredita po osnovu neusklađivanja LIBOR-a sa njegovom tržišnom vrijednošću u skladu sa zaključenim ugovorom, zajedno sa pripadajućim zakonskim kamatama i zakonskim zateznim kamatama.

Na osnovu nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke [REDACTED] koje mišljenje i ovaj sud prihvata kao stručno i objektivno, pogotovo zbog usklađenosti sa ostalim izvedenim dokazima, utvrđeno je da je:

1. tužiteljica po osnovu neusklađene vrijednosti LIBOR-a sa tržišnom vrijednošću,za period od početka otplate do dana izrade nalaza, više uplatila obaveza od ugovorenih u iznosu od 3.781,48 KM,
2. tužiteljica izvršila uplatu kreditnih sredstava po osnovu kursne razlike u periodu od početka otplate kredita do dana izrade nalaza u iznosu od 10.838,17 KM i
- 3.da tužiteljici pripada ukupna zakonska zatezna kamata po osnovu kursnih razlika za period od dospjeća do dana izrade nalaza u iznosu od 5.058,78 KM.

U skladu sa ovim stručnim mišljenjem vještaka, tužiteljica je opredjelila tužbeni zahtjev koji je predmet ovog spora, a kojim traži da tužena tužiteljici [REDACTED] iz Banjaluke kao korisniku kredita isplati iznos kao u dispozitivu odluke.

Imajući u vidu ovako utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud nalazi da je tužbeni zahtjev osnovan, pa je o istom odlučio kao u izreci.

U ovom sporu utvrđeno je da je tužiteljica [REDACTED] redovno mjesečno oplaćivala kredit po otplatnom planu tužene koji je sastavni dio ugovora o kreditu, koje su mjesečne rate u KM mijenjane zbog promjene kursa CHF i zbog promjene ugovorene kamatne stope prilikom otplate kredita od strane tužene, na način kako je to navedeni vještak ekonomske struke utvrdio u svom nalazu.

Članom 2. stav 3.Ugovora regulisano je trajanje kredita u roku od 180 (stoosamdeset) anuiteta, počev od dana prenosa kredita u otplatu od 33.750,00 CHF, ugovorena rata je 299,31 CHF, obračunava se u CHF, a naplaćuje u KM, obračunatim po srednjem kursu davaoca kredita na dan uplate rate. U stavu 4. istog člana je propisano da se na kredit od 33.750,00 CHF ugovara promjenljiva kamatna stopa,(vezana za godišnji Libor + 4,50 % kamatna marža godišnje, Libor fiksiran 31.12., za cijeli dvanaestomjesečni period zaokružen na sledeću veću četvrtinu) koja u trenutku zaključenja ugovora iznosi 7,00 % godišnje na iznos kredita. Kamata se obračunava i naplaćuje na bazi 360 dana godišnje, a na mjesečnom nivou na bazi 30 dana. Interkalarna kamata se obračunava u visini redovne kamate za vrijeme korištenja kredita i do dana prenosa kredita u otplatu, a plaća je korisnik kredita prilikom plasmana kreditnih sredstava - zatezna kamatna stopa.Ukoliko korisnik kredita svoje obaveze po kreditu ne izmiri u roku banke će za period kašnjenja korisnika kredita zaračunati zateznu kamatu po stopi utvrđenoj u odluci o kamatnim stopama, banke

naplatiti zajedno sa troškovima koji proističu iz osnova opomene utuženja ili prinudne naplate.

Članom 11. je regulisano da korisnik kredita svojim potpisom na ovom ugovoru izjavljuje da je saglasan i da prihvata primjenu odluke o kamatnim stopama, kao i sve njene kasnije izmjene i dopune. Banka će o visini kamatne stope i o promijenjenom iznosu rate izvijestiti korisnika kredita pismenim putem bez odgode. Kredit se plaća u KM uz valutnu klauzulu vezanu za CHF. Korisnik kredita potpisom ovog ugovora daje izričit pristanak na promjenu kamatne stope pod uslovima definisanim u članu 2. ovog ugovora.

Prema odredbi člana 17. stav 1. ZOO učesnici u obligacionom odnosu dužni su da izvrše svoju obavezu i odgovorni su za njeno ispunjenje, a u stavu 2. ovog člana propisano je da se obaveza može ugasiti samo saglasnošću volja učesnika u obligacionom odnosu ili na osnovu zakona. U ugovornim obligacionim odnosima ovo načelo je izraženo pravnom maksimumom „Pacta sunt servanda“ (ugovor se treba poštovati ili zaključeni ugovor je zakon za obe stranke).

Odredbom člana 1065. ZOO predviđeno je da se banka obavezuje da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obavezuje da banci plaća ugovorenu kamatu i dobijeni iznos novca vrati u vrijeme i na način kako je utvrđeno ugovorom.

Po čl. 124. ZOO u dvostranim ugovorima, kad jedna strana ne ispunji svoju obavezu, druga strana može, ako nije što drugo određeno, zahtijevati ispunjenje obaveza ili, pod uslovima predviđenim u idućim članovima, raskinuti ugovor prostom izjavom, ako raskid ugovora ne nastupa po samom zakonu, a u svakom slučaju ima pravo na naknadu štete.

U vrijeme zaključenja ugovora između tužitelja i tužene na kreditne odnose fizičkih lica i banaka primjenjivale su se odredbe ZOO, tako da odredba člana 1065. ZOO, propisuje da se ugovorom o kreditu banka obavezuje da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obavezuje da banci plaća ugovorenu kamatu i dobijeni iznos novca vrati u vrijeme i na način kako je utvrđeno ugovorom.

U smislu odredbe člana 10. i 11. istog Zakona, strane u obligacionim odnosima su slobodne i ravnopravne da, u granicama prinudnih propisa, javnog poretka i dobrih običaja, svoje odnose urede po svojoj volji.

Nesporno je da su parnične stranke, u smislu navedenih zakonskih odredbi zaključile ugovor o kreditu kojim su se saglasili o bitnim elementima ugovora i kojim su ugovorili količinu novca, uslove, rok vraćanja i kamatu, a što je u skladu sa članom 1066. ZOO.

U konkretnom slučaju radi se o tzv. tipskim ugovorima kojima određeni privredni subjekti plasiraju robu na tržištu pod identičnim uslovima. U smislu odredbe člana 72. stav 1. ZOO, kada je za zaključenje ugovora potrebno sastaviti ispravu, ugovor je zaključen kad ispravu potpišu sva lica koja se istim obavezuju. Navedeno podrazumijeva da druga ugovorna strana, prije potpisivanja, u smislu ostvarivanja načela ravnopravnosti i autonomije volje, kao i ostalih načela obligacionog prava, mora biti upoznata sa odredbama i uslovima iz ugovora i mora saglasnošću volje pristati na ponuđene uslove.

Opšte poznato je da su ugovori o kreditu uz valutnu klauzulu, gdje glavnica kredita zavisi od kursa neke strane valute (švicarski franak, euro i sl.) uobičajeni u pravnom prometu i da nije sporno da se ova klauzula često koristi, te da je kao takva razumljiva i prosječnom potrošaču, a ugovaranje valutne klauzule koja se veže za stranu valutu nije zabranjeno kod kreditnog poslovanja ni jednim pozitivnim zakonskim propisom na nivou Republike Srpske, odnosno BiH. Takva mogućnost ugovaranja propisana je i članom 98 m. Izmjena i dopuna Zakona o bankama („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 116/11), čije odredbe se imaju retroaktivno primijeniti na kredite kojim kamatna stopa (promjenljiva ili fiksna) nije određiva (član 129 a.).

Međutim, tužena je u vršenju svojih povjerilačkih prava na naplatu ugovorne kamate pogrešno tumačila odredbu člana 11. Ugovora, tako što je kamatnu stopu u određenim periodima otplate kredita uvećavala povećanjem fiksne stope od 4,50% godišnje, to je njeno postupanje u suprotnosti sa članom 2. i 11. Ugovora, te članom 262. stav 1. ZOO, a u vezi sa članom 1065. i 1066. ZOO, kojom je propisano da je povjerilac u obaveznom odnosu ovlašćen od dužnika da zahtijeva ispunjenje obaveze savjesno, u svemu kako ona glasi. Prema navedenim odredbama Ugovora tužena nije bila ovlašćena da povećava niti da naplaćuje ugovornu fiksnu kamatu veću od 4,50% godišnje ni onda kada je to uvećanje posljedica smanjenja promjenljivog dijela kamatne stope vezanog za Libor fiksiranog na 31.12. za naredni dvanaestomjesečni period otplate kredita.

Naime, kod nesporne činjenice kako je to već gore utvrđeno, tužiteljica je zaključivanjem ugovora o kreditu sa tuženom prihvatila promjenljivu kamatnu stopu (vezanu za godišnji LIBOR+ 4,50% godišnje), to se pogrešno tužena poziva na činjenicu da je istu obavještavala o promjeni visine anuiteta zbog promjene ukupne kamatne stope, jer se potpisivanjem osnovnog ugovora saglasila sa uslovima tužene iz člana 11. ugovora, da tužena odlukama utvrđuje visinu kamatne stope. Pri tom tužena zanemaruje činjenicu da se saglasnost tužioca u pogledu prihvatanja odluka tužene o visini kamate ima vezati za odredbu člana 2. istog ugovora, a to je nepromjenljivi dio kamate + promjenljivi dio vezan za Libor, a kojim je propisano da je u trenutku zaključenja predmetnog ugovora kamatna stopa iznosila 7,00% godišnje na iznos kredita.

Tužena neosnovano ukazuje da tužiteljica u smislu odredbe člana 211. istog zakona nema pravo da zahtijeva vraćanje onog što je isplatila, jer prilikom otplate kredita nije zadržala pravo da traži vraćanje isplaćenog niti je plaćao da bi izbjegao primudu. Tužena je finansijska organizacija koja se u okviru svoje djelatnosti bavi davanjem kredita građanima uz naknadu pa je bila dužna da prilikom izmjena stope ugovorne kamate postupa u skladu sa Ugovorom o kreditu i to da postupa u skladu sa „pažnjom dobrog privrednika“.

Suprotno postupanje tužene predstavlja nesavjesno vršenje njenih povjerilačkih prava na naplatu ugovorne kamate. Tužiteljica se kao građanin osnovano pouzdala u tuženu kao finansijsku organizaciju koja se u vidu djelatnosti bavi davanjem kredita uz naknadu, pa za razliku od tužene on u vrijeme plaćanja anuiteta nije bio dužan, niti je morao znati visinu Libora kao elementa od kojeg zavisi visina stope ugovorne kamate, a time ni pravilnost obračuna ukupne ugovorne kamate i visine pojedinih anuiteta na čije je plaćanje pozvana.

Prema nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke proizilazi da je tužena u pogledu obračuna promjenljive kamatne stope vezane za Libor utvrđivala tržišnu vrijednost libora svojim internim odlukama i u primjeni Libora nije postupala u skladu sa ugovorom.

Odstupanje od ugovora ogleda se u tome da visinu kamatne stope nije utvrđivala dodavanjem fiksne kamatne marže na utvrđenu tržišnu vrijednost Libora već je u periodu kada je tržišna vrijednost Libora padala povećavala stopu kamatne marže, a koja je ugovorena kao fiksna od 4,50% pa je ukupna kamatna stopa takvim utvrđivanjem veća u odnosu na ugovorenu.

Ovakvim postupanjem tužena je tužiteljicu dovela u nepovoljan položaj, kao druge ugovorne strane, te tužiteljica temeljem odredbe člana 124. ZOO-a osnovano zahtijeva da se kod budućih naplata mjesečnih anuiteta tužena pridržava ugovorene obaveze o promjenljivoj kamatnoj stopi, pa je imajući u vidu gore izneseno, sud odlučio kao u dispozitivu odluke.

Prema utvrđenju vještaka, a zbog gore opisanog postupanja tužene, tužiteljica je više uplatila na ime mjesečnih anuiteta za vremenski period od 01.08.2007.g. do 28.02.2017. godine iznos od 3.781,48 KM, na ime glavnog duga po osnovu razlike između uplata rata tužioca i anuiteta kredita neusklađeni sa tržišnim vrijednostima Libora, iznos od 10.838,17 KM na ime ukupno obračunatog i naplaćenog kredita, po osnovu kursne razlike u periodu od 01.08.2007.g. do 28.02.2017.godine, te iznos od 5.058,78 KM, kao iznos obračunate i dospjele zatezne kamate za više obračunat i naplaćen kredit po osnovu kursne razlike za period od 01.08.2007. do 28.02.2017.godine, kao i zakonsku zateznu kamatu na iznos glavnog duga od 10.838,17 KM za period od 01.03.2017.godine. pa do isplate.

Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka u ovom dijelu, te je obavezao tuženu da tužitelju isplati utvrđeni iznos duga od strane vještaka pozivom na odredbe člana 210. ZOO-a, kao i kapitaliziranu kamatu i opismu kamatu na iznos glavnog duga.

S obzirom da je tužiteljica uspjela u ovoj parnici, a koju je zastupao punomoćnik iz reda advokata, to je sud u smislu odredbe člana 386. stav 1., 387. ZPP-a, obavezao tuženu da prvotužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka i to: sastav tužbe iznos od 320,00 KM, zastupanja na 2 održana ročišta i to (01.03.2017.g. i 06.04.2017.godine) iznos od po 320,00 KM, paušalna nagrada 25% u iznosu od 240,00 KM, naknada za vrijeme iznos od 120,00 KM, troškovi vještačenja u iznosu od 330,00 KM, troškovi sudske takse na tužbu u iznosu od 200,00 KM i takse na presudu u iznosu od 200,00 KM, koje su obračunate u skladu sa odredbama Zakona o sudskim taksama (Sl. glasnik RS br. 73/08 i 49/09), što ukupno iznosi 2.274,40 KM, a sve u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ br: 68/05).

SUDIJA

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv presude dozvoljena je žalba Okružnom sudu Banjaluka, putem ovog suda, u roku od 30 dana, od dana prijema presude.